

Нанана Боселе

Зулуська казка

Утім краю, відкіль весна нам перші вісті шле,

Була собі вдова одна — Нанана Боселе.

Дві дівчинки росло при ній і ще дитя мале.

І кажуть люди,

що вдова поставила свій двір

Коло дороги, де блукав і кочовик, і звір,

І що двора не прихищав ні тин,

ні частокіл,

Нанана смілива була і певна власних сил.

От сталося, пішла вона у гай по вітролом²,

Аж до оселі слон бреде, виляючи хвостом,

Неначе скирта лугова, оперта на стовпи.

Від човгання незграбних ніг

здвигаються степи.

"Які дівчатка чарівні! — зітхнув він: —

Ох-ох-ох!

Одна чорнява, друга ні, та що? Я з'їм обох!"

І проковтнув обох дівчат, лишив мале дитя

Та й геть пішов. Напасник звик чинити

щохотя³.

Тоді вернулась Боселе: "О темний світ мені!

Де милий цвіт життя мого —

дівчатка чарівні?

Чи то здобичники⁴ лихі взяли їх у полон?"

Дитина їй: "Твоїх дівчат із'їв великий слон,

Старий-старий, з одним іклом!" —

"Вони померли?" — "Ні,

Не відаю, адже ж вони, як кірочка, міцні".

На другий ранок, ще з роси не висохла лука,

Бере Нанана гострий ніж, гладушку молока —

І просто в степ. Іде та йде, аж ось прийшла

над яр,

Де жив потужний леопард,

чиє кубло — чагар.

"О леопард, ти скрізь бував: скажи,
нема вістей,

Де велет-слон з одним іклом, що з'їв моїх
дітей?"

Стряслося листя на гіллі, а в загороді бик,
Коли озвався з чагаря жахної пащі рик:

"Він там, де камінь край води стримить,
як білий зуб,

І де над каменем шумить широковерхий
дуб".

Нанана знов іде вперед, іде не день, не два,

Коли проглянула з куща рогата голова,

І очі темні, і в очах замислена печаль,

І ніжна мордочка жує солодкий чорноталь.

"Газеле, матінко, скажи,

де капловухий кат,

Великий слон з одним іклом, що взяв
моїх дівчат?"

"Шукай, де камінь із землі стримить,
як гострий зуб,

Іде над каменем росте високостанний дуб".

Нанана далі в степ іде, всіх звірів обійшла,

І мова всіх одна була. Нарешті спроквола

Зринає дуб із-за горба. Ось камінь край води

Біліє гострим щолопком. Нанана йде туди.

Прийшла — а там великий слон з надламаним
іклом

Стоїть, мов пагорок живий, виляючи хвостом.

Нанана каже:

"Батьку мій, чи ти не мав вістей,

Де велет-слон з одним іклом,

що з'їв моїх дітей?"

Озвався неохоче слон: "Не чув я; далі йди.

Шукай, де одинокий дуб і камінь край води".

Тоді Нанана: "Не дури! Ти сам — той підлий
кат,
Гультай, бродяга світовий, що з'їв моїх
дівчат.
Ягнятка милі! Я для вас пройшла степи
й гаї..."
Розгнівався великий слон та й проковтнув її.
Тепер спокій! Куняй собі в тіні лапатих віт...

Прийшла вдова в слонів живіт,
а там великий світ!
Блищить вода, цвітуть сади, красуються ліси,
Багато скель, багато сіл, худоба, люди, пси;
Коза на прискалку стоїть, леліє ковила;
Тут птах зривається з кущів,
як золота стріла,
Там райдуга встає з-за гір на дивоглядь очам.
Своїх дівчат маленьких теж
Нанана бачить там.
Прийшла, дала їм молока.
"Ну що, ну як у вас?"
"Недобре, мати, голод, сум,
та ми спимо весь час".
"Які ви дивні та чудні! —
Нанана їм на те. —
Адже ж у звіра м'ясо є, чому ж ви не їсте?"
Ага, прийшла й тобі біда, розбійнику старий!
Нанана накладає дров — і ось вогонь жаркий
Ярує, нишпорить, сичить,
мелькає між полін
І рветься вгору тут і там
за димом навздогін,
Вдова печінку у слона вирізує ножом
І настромляє на рожен, і смажить над вогнем.
І здивувались люди всі, що понивали там:

"Ого! Дивись: слона їдять!"

Зчинився гамір, гам,

Всі ріжуть, смажать та печуть... Забувши свій
полон,

Весілля, грища завели... Тоді великий слон

Сказав до почету свого: "Ой зле мені, ой зле,

Відколи з'їв я жінку ту, Нанану Боселе;

Як скорпіон, гніздиться біль у череві моїм!"

Відрік на те гіпопотам, що був тоді при нім:

"Владарю мій!

Не прогнівись, що правди не втаю:

Адже у тебе там людей — як цвіркоту
в гаю!"

І от минув великий час, і вмер владика-слон,

Щоб стати здобиччю гієн, шакалів та ворон.

Нанана каже:

"Ну, ходім! Прощай, лиха маро!" —

І розтяла його ножом, і вийняла ребро.

Виходять півні:

ку-ку-лук! погляньте-но, земля!

Бики виходять:

у-у-ум! яка краса — земля!

Виходять кози:

ме-ме-ме! — о радість, о земля!

І люди вийшли сміючись:

земля! земля! земля!

І всі раділи: і старий, і жінка, і маля.

Обдарували Боселе: хто дав отару кіз,

А хто овець, а хто биків, хто борошна привіз.

Додому з милими дітьми вернулась Боселе.

Лише ступила за поріг, устріч — дитя мале,

В долоні плеще: "Світе мій! Дівчатка чарівні!

А я ж казала, що вони, як кірочка, міцні!"

1 Зулуси (зулу амазулу) — один із народів корінного населення Африки (Південно-Африканська Республіка, провінція Наталь, а також Мозамбік, Свазіленд, Зімбабве тощо).

2 Вітролом — хмиз.

3 Щохотя — що заманеться, що завгодно.

4 Здобичники — розбійники.